

Speciális Hadműveletek Irányítóközpontja. Coruscant. Az Arca Társaság barakkja.

– Gyerünk – mondta Fi. – Lőj meg. Nem tudsz ártani nekem.

Kinyújtotta a kezét a két oldalától távol, egy tökéletes célpontot mutatva bajtársának.

Atin felemelte a Verpine zúzópisztolyát és két kézzel célzott, bal ujjá szilárdan pihent a ravaszon.

- Nagy a szád, Fi – mondta.

Atin meghúzta a ravaszt. Fi páncéljának bevonata egy füstfelhő kíséretében szétrepedt, ő pedig a helység hátsó falának röpített. A Verp puskák csöndesen működtek, kivéve a becsapódást és a néha utána következő sikoltást. Fi csöndben maradt. Viszont a sisakrostélyá alatt látni lehetett, hogy fájdalomában a szája egy halk 'oh' hangot képez.

Atin odament Fi-hez, mielőtt azonban talpra állította volna, megvizsgálta a mellvértjét és a Verp lövedéke által ütött lyukat. Mindketten levették a sisakjukat, és végigpillantottak a becsapódás által ütött sérülésen. Fi felszedett egy lapos fémdarabot, ami éles és csavart lett a detonációtól, mint egy virág, és odahajította Atin-nak.

- Oké, úgy tűnik bevált az új fejlesztés – mondta Atin. – De egy szavad sem lehet, hogy egy kicsit megtorpantam. Egy ilyen miatt hónapokat töltöttem a bacta-tartályban.

Fi nem bízott az Ellátásban annyira, mint Atin tette, addig nem, míg tízezer fegyverzet várakozik a fejlesztésre. Sokat panaszkodtak a költségek miatt, de most – a páncéltechnikáiktól kezdve a DC-17-es karabélyukig – megerősödtek az EMP-k és a Verpekkel szemben - a két gyengeséggel, ami majdnem megölte őket a Qiilurán

Fi visszavette a sisakját, és megpöccintette rajta a rögzítőt. – Nagyszerű, most már a legkitartóbb lézerágyú sem okoz nekünk fejfájást.

Az ajtó halkán félresiklott. Niner állt ott vigyortalan arccal, szokásos, fekete páncélzatában. Mögötte Darman érkezett, ő is teljesen felszerelve, csupán a sisakja pihent a hóna alatt.

- Mi volt ez a lárma? – kérdezte Niner.

- Csak az új páncélt teszteltük, Örmester.

- Inkább az én türelmemet – idegesítően összekocantotta a fogát, akárcsak Kal Skirata szokta; Fi többet szeretne volna látni az öreg Örmestert Niner helyett, akivel minden egyes nap találkozott. A fekete páncélos klón körbepillantott a helységen. – Ti elsütöttetek egy fegyvert?

- Ne aggódjon, Örmester, volt rajtunk sisak – mentegetőzött Atin. Az értelmes magyarázatok általában megnyugtatták Niner-t. – Ugye ön sem bízik a Ellátásban?

- Rendben, a játéknak vége! Dolgunk akadt. Fegyveres támadás a Galaktikus Ūrkikötőnél.

- Nincsenek civil rendőrök erre a célra? – kérdezte Fi. – Legközelebb már a forgalmat is mi irányítjuk...

- Tűszok is vannak, egyikük egy szenátor – Niner megragadta Atin Verp-jét, megvizsgálta, aztán visszaadta neki. – Ilyen ügyekkel még nem nagyon foglalkoztak, és úgy tudják, mi vagyunk a megfelelőek erre a feladatra.

Fi a szekrényébe helyezte a hátizsákját. – Rendben, úgysem terveztem semmi különlegeset az estére – Atin-nak igaza volt: nagy volt a szája. Azonnal azzá a kettős személyiséggé szakadt, amivé akkor vált, mikor szükség volt a segítségére – a kommandóssá, aki képes a képességeit fitogtatni, amikor szükséges, és a félő kisfiúvá, aki nem tudhatta, megéri-e a következő reggelt. Őt már akkor aggodalom fogta el, mikor kivette a Verpin puskát a fegyverraktárból. Mennyi veszélyt tartogathat akkor egy fegyveres összetűzés? Felöltötte a Katarn páncélját, ő - és társai - egy kisebb hadsereggel is fel tudták volna venni a versenyt.

Ők mind tudták többé-kevésbé, hogy mi lesz a végeredmény.

Atin megpaskolta őt, a Verpinjét az övébe tuszkolta. – Csak utánad.

Talán Atin-nak is ugyanaz járt a fejében.

HoloHírek, 1530: *Valószínűleg Meena Tills szenátor is a között a hat ember között van, akiket egy fegyveres csoport tart fogva a Galaktikus Fővárosban. A rendőrség lezárta a környéket, a városi- és bolygóközi forgalom pedig tiltás alatt van. Számítsanak a hosszú várakozásra és torlódásra. Több hír később.*

Galaktikus Főváros. Coruscant.

Fi minden fordulónál és megingásnál kihajolt a rendőrségi támadó-egység ablakfülkéjén, a DC-17-ese és a páncélja is kilátszott a hajóból. Szél ostorozta a fülkét, lelapítva a haját, a belecsapva az arcába és páncéljába. Még sosem látott ilyen sokszínű fényeket: az utcák és a légi utak olyan messze húzódtak tőle, amennyire csak lehet. Nem csoda, hogy Szakadéknak hívták ezt a helyet.

- Vissza a fejekkel! – kiáltotta a pilóta. – Mi vagy te, turista, vagy micsoda?

Fi kicsit kijebber húzódott, bízva a a biztonságos vértjében. – De nem csodálatos?

- Hát persze, minden egyes rohadt változáskor – mondta a pilóta gyerekesen. – Hozzátok már vissza a fedélzetre, rendben?

Niner mozgolódott. – Fi, ne riogasd a civileket – mondta. – Ez nem szép. És vedd vissza a sisakodat.

Légiutók töltötték be az eget. A Coruscanti Biztonsági Erők pilótája araszolni próbált az egyedi VAAT/e-vel a zsúfolt városi járművek közt, amik egyszerre három irányból zsúfolódtak be, miközben az orra alatt halkán szitkozódott. A vészhelyzeti dudának és a villogó fények tömkelegének elégnék kellett volna lennie, hogy kihalttá változtassa az utat. Csakhogy senki sem a megfelelő helyen közlekedett. A légirobogók, amik épphogy elkerülték a hajó kasztniját, nem létező üres helyeket kerestek, így hát nem csoda, hogy a huszonöt méteres ostrom-hajó szűkösen mozgott.

Barakkok, és biztonsági falakkal körülvett helységek; Fi mindösszesen ennyit látott Coruscantból eddig. Egyik kommandós sem volt még soha a falakon kívül, egy úgynevezett "társas kalandban", amit Skirata szerint minimum egyszer kötelező lenne megtenniük az életük során. Innen a személyzeti fülkéből jól látszottak az akadályokat leküzdő mindenféle-fajta lények, a szépen kivilágított üzlethelységek, a csalogatóan egzotikus és elképzelhetetlen apartmanok és épületek. Igen, egyszer tenni fog ott egy sétát.

Az Omega Osztag tagjai a sisakjukba épített komlinkjük magányában beszélgettek, ahol nem hallotta őket senki más. Fi elrántotta a tekintetét az impozáns kilátástól, és megtelepedett a sisakjának keserű zártságában, ami számára egyszerre volt megnyugtató, de bebörtönző is.

- Megvan a vázlatrajz – mondta Niner. – És a helyszíni kép.

Ábrák és váltakozó képkockák jelentek meg Fi sisakkijelzőjén. A kép, ami Niner adattáblájáról volt átküldve, az úrkikötő épületének a tervrajza volt; hosszú sétányok vezettek boltíves szobákhoz és pihenőhelyekhez, folyosók hálóztak be megannyi négyzet alapú irodát, és zöld színnel jelentek meg az épületet energiával ellátó, szövevényes csőrendszerek. A képen még láthatóvá vált a helyszíni kép is. A fő leszállózónában megjelentek a kék páncélba öltözött Szenátori Őrség katonái és egy csomó sárga mellénybe bújtatott CBE tiszt apró képe. Ők a biztonsági barikád mögött guggoltak, néhányuk animált beszélgetést folytatott.

Egy bozontos, egyenruhás személy holografikus alakja kelt életre, kissé pocakosnak látszott, de úgy tűnt, annyit bele tud adni, amennyit tud. – Obrim parancsnok vagyok a Szenátusi Őrségtől. Hallanak engem, Omega Osztag?

Niner válaszolt neki. – Halljuk.

- A vámterem folyosóján tartózkodnak, és bomba robbantással fenyegetőznek. Két ajtó választ el minket tőlük, hagytuk az egyiknek, hogy hoppon tartsa őket, nehogy bepánikoljanak és valami hülyeséget csináljanak.

- Hány fogolyról tudunk?

- Hat utast tartanak fogva, róluk megpróbálunk felvételeket szerezni – Obrim talán még nem vett részt ilyen akciókban, de látszott, hogy ösztönösen cselekedett. – A szemtanúk szerint a felháborodott elkövetők pisztolyokkal vannak felfegyverkezve, és cipeltek valamit a hátizsákjaikban, azokat robbanószerkeknek feltételezzük. Még nem azonosítottuk őket, de ugyanarról a járatról érkeztek.

- Van kapcsolat a célpontokkal?

Rövid szünet. – Ha ismeri az ilyen csoportokat, akkor tudhatja, hogy követeléseik vannak, és egy komlinken keresztül létesítettünk velük kapcsolatot.

- És kezdeményeztek már? Elkezdte már a show-t? – Fi hallani vélte Niner hangjában a kételkedést. – Azt hiszem, ez a CBE hatásköre.

- Nem, amíg egy szenátor és tanácsadói bajban vannak – mondta Obrim. A holokép megremegett. – Obrim kilép.

A CBE pilóta egy pillanatnyi habozással megállította a hajót. Az alulméretezett úrkikötő fekete-fehér márványboltozata vörös fényben fürdött, hála a polgárőrök villódzó fényeinek. Az épület előtt robogók és egyéb biztonsági erők járművei tolongtak, de egyiküknek sem sikerült látható eredményt elérnie, hogy szabaddá tegye a vámterem folyosóját.

- Nem tudok közelebb menni – állapította meg a pilóta. – Kötelen kell leereszkednetek a hátralévő úton

- Ne csüggedj el egy akadálytól – mondta Fi, remélve, hogy jól idézte a mondást.

Mi haruun kal-i polgárok vagyunk. A Köztársaság elhozta a polgárháborút hozzánk, és egy új háborúba hajszolt minket. Távolítsák el a jelenlétüket a bolygónkról, vagy a szenátor és az utasok meghalnak. Most már tudják, hogy képesek vagyunk betörni a Köztársaság szívébe.

[Az üzenetet Nuriin-Ar, a terrorista-csoport vezetője küldte el a Köztársasági Holo Hírek szerkesztőségébe.]

Fi megvetette mindkét lábát a különleges támadó-egység külső katonai hajóúrijének a korlátja előtt. Rántott rajta még egyet utoljára, hogy biztos legyen benne, tökéletesen ellenőrizte, mielőtt 15 méterrel lejjebb lévő járdára dobja. A DC-17-ese készenlétben állt az egyik kezében, tátott szájú emberek tengere bámult rá a rendőrségi kordon mögül.

Egy hirtelen mozdulat a periférikus látószögében a fegyvere felemelésére készítette. Egy lebegőkamerát vett észre tőle öt méterre, jóval a kordonon belül, rajta a KHH jellegzetes logójával. Könnyen kiszúrta, a tárgy simán kirajzolódott a kikötő tiszta, fehér márványfalával szemben. *Nem létezik titkos akció, ha benne vagy a hírekben, és a célpontjaid figyelnek téged.* A csapat többi tagja is láthatta azt, amit Fi, hála egy kis képernyőnek a sisakjuk kijelzőjén.

- Gondolom még soha nem láttak egy DC-t – hallatszódott Darman hangja.

Fi csizmája hangosat koppant az utca kövén, ahogy leért, és egyből lőtt. A kamera balra siklott, majd jobbra, gyorsan, de nem eléggé. – Eltaláltam.

Egy kiáltás hangzott, miután a kamera felrobbant. Az osztag többi tagja is földet ért, és mindnyájan a bejárat felé vették az irányt.

- Maga meglötte a kamerámat! – kiáltotta egy nőszemély a tömegeből. Hosszú, sárga ujjatlan kabátot viselt, amire a MÉDIA felirat volt felfestve nagy betűkkel. – Meglötte!

Fi bocsánatkérően emelte a sisakjához a kezét, de gondolatban elkönnyvelte, hogy ez egy szép lövés volt. – Hupsz. Sajnálom, asszonyom.

A többiek után kocogott, tudván a figyelő tömegről. Fi biztonságosnak és barátságosnak gondolta a páncélját. De a kifejezés néhány ember arcán rádöbentette, hogy az átlagos emberek félnék tőle.

És nem csak a civilek találták az Omega Osztagot lebilincselő látványnak. A CBE és a Szenátori Őrség is rájuk bámult a kontroll-pontról. Obrim szemtől szemben állt egy CBE hadnaggyal, majd hátrébb jött a hordozható repulzorok és becsapódás-pajzsok barikádjától, ami jó tíz méterre volt felállítva az előtértől.

- Úgy látom, rendesen felfegyverkeztek – mondta, miközben lopva a DC-17-esre pillantott, jól láthatóan riadtan. Majdnem elcsuklott a hangja; a rendőrök felfegyverkeztek a háta mögött. – Tudják, terroristák nem vezetnek kereskedelmi szövetségi tankokat

Fi rájött, hogy a polgárőrségnek még igen sokat kell tanulnia az ostromokról. Egy DC-ből akármi lehet: csak egy fordítás a csuklóval, és a fegyver máris mesterlövészé, gránátvetővé vagy akár csupán egy hétköznapi pisztollyá alakul. Akár ütőfegyverként is használható volt, ha kell, bár Fi azt még nem próbálta. Váratlanul ellenőrizte a kesztyűjén lévő vibropengét, a ki- és behúzóadás súrlódó hangja hátrahökölésre készítette Obrim-ot.

Niner megint azt az idegesítő fogkocogtatását csinálta. Fi elraktározta a figyelmeztetést.

- Először is kell egy kamera, hogy lássuk, mi folyik odabent – mondta Niner. Intett: Darman és Atin lépjen közelebb. – Vannak már felvételeink, parancsnok? Tudnunk kell, kit kell löni.

- Maga túl buzgó...

- Ha nem túszer vagy, akkor túszer tárgyaló, ami azt jelenti, hogy halott vagy pár másodperc alatt, miután bemegyünk. Mi utálunk hibákat ejteni...

- Hogy érti azt, hogy *bemenni*? – lépett közéjük a CBE hadnagy. A trikóján lévő névtáblára DOVEL volt írva. – Itt én vagyok a megbízott parancsnok. Majd csak én mondom meg, ki mikor és hogy megy be. Van egy Jedink, aki majd tárgyal az elkövetőkkel.

Darman lehámozta a hátáról a hátizsákját, és kipakolta a tartalmát: nagy hatásfokú tölteteket és detonátorokat. Gondolkodva bámult a biztonsági ajtóra. – Odatehetnénk párat a töltetekből, hátha...

- Nem, nem így csináljuk – intette le Dovel. – Nem grillezni akarunk a túsokkal, hanem kimenteni. Semmi roham, vagy hősködés. Még nem.

Obrim közbeszólt. – A Szenátori Őrség Bizottsága azt akarja, hogy intézzük el az egészet gyorsan, hogy megmutassuk a haruun kaliaknak, hogy urai vagyunk a helyzetnek. Nem lehet, hogy csak úgy beszéljenek ide, túsul ejtsék a szenátort, és hoppon tartsák a Köztársaság legjobbait.

- Talán legjobbaknak, vagy pontosabban *önnek* kellene biztosítania a szenátor biztonságos szállítását – vitatkozott Dovel. – Mi a helyzet a többi tüsszal? Mit mond majd a családjuknak? Hogy visszavonta róluk a nagyágyúkat azért, hogy megmentsen egy politikust?

Niner a szokásos enyhe, megtévesztő türelmével várt. Fi első találkozásukkor egy boldogtalan, sohasem vidám embert ismert meg benne, de most szilárdnak és megnyugtatónak találta őt, csak annyira, amennyire egy Őrmesternek lennie kell. – Uraim, tisztázzuk, mire lettünk kiképezve. Bemegyünk, és kihozzuk a túsokat, bármi áron. Nem kérdezzük a személyazonosságukat. A célpontokat nem hagyjuk életben. Nem kerüljük el a hely rongálását sem. Ha beküld minket, annak nem lesz jó vége – szünetet tartott, hogy lássa, a monológ mondanivalója lejött-e. – Szóval, mi csak betévedünk oda, beléjük fojtjuk a szót, és ha már tele a gatyája az idegességtől, akkor kihív minket.

Atin megnézett egy pár kandikamerát a hátizsákjából, valamelyik alig volt terjedelmesebb egy darab flimsi papírnál. Fi bekapcsolta a sisak-komlinkjét. – Szerinted ezek *valódi* terroristák, vagy csak a Haruun Kal ügynökei, akik a csupán a számlát egyenlítik ki?

Atin vállat vont. – Nem izgat annál tovább, míg elesnek a lövéseinktől. – Egy kommandós élete teljes őszinteség. Fi örült a ténynek, hogy ő nem Obrim – vagy Dovel.

Friss HoloHírek, 1700: *Egy fogva tartott házaspár biztonságos kibocsátásáról szólnak a visszhangok az úrkikötői túsdrámában. A Garqi-ról érkezett Joz és Cira Larutur az első unokájuk születése kapcsán érkeztek Coruscantra, mikor túsul ejtették őket. Továbbá kiszivárgott két másik fogvatartott neve is: Berin B'naian és Sena-torial aide Vun Merett Jai (mindketten átlagos hivatalnokok), de a hatodik tús neve eddig ismeretlen.*

Obrim éppen a terroristák vezetőjével, Nuriin-Arral tárgyalt visszafogott hangnemet használva, miközben az Omega Osztag fülelt. Fi maga mögött hallotta az egyre gyűlő tömeg hangját, és úgy vette észre, hogy az összegyűlteket kivétel nélkül ugyanazt hajtogatták, bár jó néhányan másféle verzióval és ferdítéssel.

Hallotta az öregasszony hangját: - Ó, Joz... Ó, Joz... - mondta újra meg újra nagyon csendesen. Időközönként hallotta férjének ugyancsak halk válaszát: - Ne aggódj...

Fi ezt a helyzetet kicsit kínosnak érezte. Nem tudta, miért.

Obrim fújtatott egyet. – A Jedi megérkezett.

Fi gyomra tajtékozni kezdett, amikor a CBE katonák piszkosfehér fejfedői között meglátta egy ARC katona jellegzetes, pirossal színezett sisakrostélyát. A tömeg szétnyílt az ARC előtt. Mögötte egy igen elegáns ruhát viselő férfi, egy fiatal twi'lek Jedi, és egy...

...ápolatlan, töpörödött ember, aki olyan öregnek tűnt, hogy a jelenlévők közül bárkinek is az apja lehetett volna, egy ember olyan gyűrött arccal, mint annak ruhái, rövid, szürke hajjal, és bicegéssel, ami nem akadályozta meg abban, hogy úgy törje az utat, mint egy verseny-odupiendo.

- Örmester! – mondta Fi.

Niner bólintott. – Ő az.

Kal Skirata egy lépésnyivel előbb ért oda hozzájuk, mint az ARC kapitány. Rámosolygott Fi-re, mintha felismerte volna őt, de az lehetetlen volt. Rengeteg fiatal kommandós személyazonosságát tartotta a fejében. Nem valószínű, hogy emlékezett. Sőt, nem láthatott a sisakrostélya mögé sem.

- Ezt a csavargót mégis ki engedte ide? – kérdezte Obrim.

- Ő az... – felelte Fi. -...aki mindenre megtanított minket.

Obrim sóhajtott. – Úgy látom kezdünk bekeményíteni.

Fi megérintette a sisakját az ujjával, annak ellenére, hogy Skirata nem volt szolgálatban. – Örmester, mit csinál itt?

- Ahol baj van, Fi, ott akad számomra munka. Most éppen különleges tanácsadóként vagyok jelen – *Ó, tudja a nevem. Hogyan? Hogyan?* – Szép új páncél. Friss szerzemény? Ő kicsoda?

Fi állta Skirata tekintetét. – Ő itt Atin. Várjon, hogyan...

- Uraim, ő itt Kaim mester és a Szenátusi Közügyi Hivatal vezetője, Mark Rugeyan – Fi hallotta Obrim újabb sóhajtását. – És ARC N-11. Ugyanazt szeretnénk, mint önök: kihozott túsok, halott söpredék, újra működő forgalom. Kezdjünk bele.

Kaim úgy nézett ki, mint egy fiatal, aki a felelősség hatására hamarabb kezdett el öregedni. Rápillantott a barikád mögötti ajtóra, és becsukta a szemét, lekkui alig láthatóan megmozdultak, kezeit pedig összekulcsolta maga előtt.

- Megpróbálom meggyőzni őket, hogy engedjenek be beszélgetni – mondta Kaim. – Miután felkeltettem a figyelmüket, segítek meggyőzni őket, hogy engedjék el a túsokat, és tárgyaljanak velem, de ez nem lesz egyszerű egy korunnai-val – előhúzta a fénykardját a köpenye alól, és az ARC-nak adta. – Jóakarónak kell tünnöm, így fegyver nélkül kell bemennem.

- Maga túl vakmerő, uram – horkant fel Obrim. – Önt is túsul ejtik.

- Ez az egyetlen megoldás – mondta Kaim. – Kapitány, miután én bemegyek, ön parancsol.

A kapitány csak bólintott. Atin néhány kandikamerát vett elő, és az egyiket Kaim felé nyújtotta. – Ha lehet, uram, akkor próbálja meg ezt bent elhelyezni. Akárhová. Ha nem kapunk képet, csak hangot tudunk felvenni.

Kaim elvette tőle a tárgyat, majd a ruhaujjából előhúzta a komlinkjét. – Nuriin-Ar, hall engem? Megengedi, hogy bemenjek, és beszéljünk?

A húszféle szerviz-felszerelés egyidejű hangzavara arra készítette Fi-t, hogy megforduljon, és célra tartson, de csak a vámterem két ajtaja kezdett el leválni. Egy pillanatra a kommandósok élő falat alkottak, a két rendőrségi osztaggal együtt. Aztán pedig a pengevékony nyílás olyan nagyra tágult, hogy Fi látni vélt néhány összevissza körvonalat bentről.

Kaim bement.

A Galaktikus Ūrkikötő épülete. 1745.

Fi látta, amit Atin látott, és hallotta, amit Atin hallott. Az egész osztag a kandikamerára csatlakozott a sisakjuk segítségével, és mindnyájan a szakadozó képre és a tompa, de hallható hangra koncentráltak.

- Engedjék el őket – mondta Kaim. – Ön sem akarja, hogy bántódásuk essék.

- Kétségkívül nem akarsz ártani nekik, a beavatkozásoddal viszont eddig csak ezt érted el – a kamera képe változott, Fi a széles látószögű lencse által eltorzult alakokat látott: négy embert, egyiket szürke, másikat sötétzöld, míg a harmadikat világosbarna ruhában, és a negyediket bő, sötétbarna kabátban. Mindegyikük arca fekete kendővel volt eltakarva. Mögöttük újabb alakok tűntek fel, két hármast csoport, az ő fejük is el volt takarva. Ők azonban tűszok voltak, a hivatalban elfoglalt rangjaik és ruházatuk szerint csoportosítva: volt ott divatjamúlt garqi-i öltözet, egy öltöny, átlagos egyenruha, mon calamari szenátusi díszöltözet, és annak egy gyenge másolata.

Nagyszerű, gondolta Fi. A sisakja elraktározta a felvételt. Nem kell látnom az arcokat. Elég tudnom, milyen ruhát viseltek, hogyan mozogtok, milyen a hangotok, és így tudni fogom, kik vagytok, amikor szétrobbantom az agyatomat.

Kaim hangja méltányosan és megnyugtatóan hangzott. – Ezeknek az embereknek ételre és italra van szükségük.

- Ez az utolsó aggodalmuk – mondta a szürkeruhás; Fi megjegyezte a hangját. A világosbarna öltözetű a szenátorhoz fordult és csöndre intette. Zöld Manus a bal kezében tartotta a pisztolyát. *Mejggyezve.* – Nézz bele a csomagjaikba.

Barnulás – Fi már színkódolva látta a célpontokat – megragadta az öreg garqiai-t a vállánál fogva, és a fal fényezett csempéi mellé vonszolta. Az öregasszony nyafogása rémülten hangzott. Fi láthatta, mire gondolt Szürke a poggyászokkal kapcsolatban; a tűszoknak apró csomagjaik voltak odaszíjazva.

- Hat élet kifizetődő összeg, Jedi – mondta Szürke. – Fel fogjuk robbantani a tölteteket.

- Ez nem ad önnek szimpátiát. Csak a könyörtület.

- Mi nem igénylünk szimpátiát. Csak a te engedékenységedet.

- Legalább engedje el az öreg házaspárt.

Szünet következett. Fi nem tudta, hová rakta Kaim a kandikamerát, de Szürke eltakart arca egyre közelebb került, és Fi látta a sápadt szemét, ahogy egyenesen a kamerába bámul.

- Hazug, mocskos Jedi! Kém! – sziszegte Szürke, és a kép statikusan és feketén összeomlott.

- *Fierfek...* – szitkozódott Atin.

Mindnyájan hallották a sikolyokat. És ezek nem csak az öregasszonytól származtak. Egy puffanás hallatszódott, és egy kiáltás: - Kuss! Kuss, vagy meghaltok! – és aztán hirtelen csend. Fi az ARC-ra pillantott, a karabélyája az ajtóra szegeződött. Darman felemelte a detonátor távirányítóját, némán várva az engedélyre, hogy felrobbantsa az ajtót.

- Tüzet szüntess – mondta az ARC.

Az ajtók törni kezdtek, Fi, Atin és Niner a táguló nyíláson tartották a DC-jüket. Fi látta a különböző képeket a sisakkijelzőjén.

- Mondom szüntess!

Valami a fényes márványpadlóra zuhant és gurult, miközben az ajtók nyikorogva becsukódtak. Kaim volt az. Először Fi és Niner araszolt a test felé, mögöttük a rendőrség emberei zártak össze. Fi elképzelni sem merete, mennyi lebegőkamera és tudósító droid figyeli a mozdulataikat. Vajon a terroristák is látják őket?

Kaim nem mozdult. Niner óvatosan félrevonta a Jedi köpenyét, Fi egy villogó fényt látott és hallotta, ahogy Niner visszatartja a lélegzetét.

- Egy álcázott csapda – visszaszámlál...

Fi nem gondolkozott.

A rendőrök jobbra voltak tőle, védtelenül.

Határozottan rávetette magát Kaim testére, szemét becsukta, így nem láthatta a Jedi megtört siránkozó arcát a másodperc hosszú töredékének a töredékével azelőtt, mielőtt lökeshullám emelte volna fel, mintha megütötték volna, sisakját artikulálatlan ordítás töltötte be. Úgy érezte, mintha egy fém dobozban rázkódna erősen. Egy pillanat alatt vörös fény töltötte be a szemét a csukott szemhéja mögött.

Nem tudta mennyi idő telt el, miután újra feleszmélt. Hallotta az ARC hangos kiáltását: - Droidolják a kamerákat! Gyerünk! Most!

Sikításokat hallott tompán, tehát nem halt meg. Ez már valami.

Rövid HoloHírek, 1758: *A Tills szenátort fogva tartó haruun kali terroristacsoport végzett egy Jedi közvetítővel. A környéken a kamerák mind működésképtelenné váltak. A tudósítóink viszont horrorisztikus jelenetnek lehettek szemtanúi a helyszínen. Egy álcázott csapda felrobbantotta az állomáson fekvő Jedit. A detonáció elkapott egy ott tartózkodó köztársasági kommandóst is, ám őt megvédte a páncélja. A helyszínen tartózkodókat lesújtóan érintette a történés.*

- Mit szedsz az agyadra, Fi? – sziszegte Skirata, miközben megtartotta őt a vállánál. – *Di'kut* vagy!

Fi úgy érezte, minden porcikáján horzsolás éktelenkedik. Nagy nehezen függőleges ülésbe tornázta magát. – Köszönöm az együttérzést, Örmester. Jól vagyok.

- Jobban bízol abban a szép páncélban, mint én magam – Skirata hirtelen vadul megrázta a vállát. – Többször ne ijessz meg ennyire, fiú. Hallod? Hagyd, hogy a zsaruk vigyázzanak saját magukra.

A robbantás nem volt nagy ötlet. Talán elég lett volna arra, hogy megöljön vagy megcsonkítson néhány embert, de hogy áttörjön egy Katarn páncélt, ahhoz édeskeves volt. A vért simán elfojtotta a becsapódást, és a vele járó repeszt is. Fi száz százalékig biztos volt benne, hogy mikor a páncél felszívta a becsapódást, és amikor az adrenalin végigáramlott az erein, akkor erőtlennek érezte magát.

Az ARC csipőre tett kézzel bámult rá. Skirata Ordo-nak nevezte a klónt. Skirata bizonygatta, hogy az embereknek nevük van, nem pedig számuk, akármit mondanak is a szabályok.

- Pöpec mutatvány volt – mondta Ordo.

- Csinos szoknya – Fi Ordo harc-sebezte lábvédőjére célzott, ami úgy nézett ki, mint egy túl régóta az árbocon hagyott zászlónak egy foszlánya. Megtörölte a páncélját, próbálva elfelejteni, mi kente össze a plasztoid-ötvözetet, de a szag emlékeztette rá. – Nagyon jól áll magán! Kézzel mosható?

Ordo ábrázatát elrejtette a sisakrostélya, de a hangját nem. – Ez egy káma – mondta ridegen.

- Lehet, Fi, hogy egyszer téged is felszerelnek egy ilyennel – motyogta Atin. – És lehet, hogy pont Ordo lesz az.

Igaza volt. Fi alig tudott parancsolni beleinek, mint ilyen helyzetekben szinte mindig. A megdöbbenés és megnyugvás söpört végig rajta az előbb, most pedig vissza kellett térnie a munkához. A DC-je segítségével talpra állt. Körülnézett, és észrevette, hogy a kamerák és a droidok nem működnek: a terminál korábban kivilágított kijelzői feketén köszöntek vissza és a borostyánszínű biztonsági világítás felkapcsolt.

Á, tehát Ordo bevetette az EMP-jét, hogy kinyírja a droidokat, csak hogy ezzel kinyírt minden védtelen szerkezetet is maga körül. Droidolás. Örült, de szükséges húzás, gondolta Fi. Rájött, hogy ez akár kilőhette a rosszfiúk tölteteit is. Rácsatlakozott Niner sisakjára, a klón éppen lejátszotta újra és újra az esetet, ahol Kaim az életével fizetett, közben memorizálta a felismeréshez szükséges adatokat.

Rugeyan körbepillantott a csarnokon, miközben a kommlinkjén keresztül beszélgetett valakivel. *A gondolkodó ember hamisítatlan mintapéldánya.* – Sajtótájékoztatót kell adnunk a Kamarában... Még több ember, és elhúznak innen a hátsóbejáraton... Tudom, hogy nem jó egy halott jedi darabjait nézni... Sok itt a kívülálló, érti?

Ordo és Skirata egymásra nézett, mintha egy kötelék keletkezett volna a semmiből. Fi azt gondolta, hogy van egy titkos komlinkjük: Skirata alkalmanként a fülébe csúsztatott valamit, majd eltávolította azt. Ordo felhúzta az állát, de Skirata halványan és humormentesen elmosolyodott. Skirata Rugeyan-hoz fordult, és sebhelyes kezével megérintette a hivatalnok szép, vastag tunikáját a csuklójánál.

- Fiú – mondta. – Nem tudom figyelmen kívül hagyni, hogy kívülállónak nevezi a fiaimat. Ne tegye ezt még egyszer, világos?

Rugeyan úgy nézett Skirata-ra, mintha most látná először. Leeresztette a komlinkjét. – Ki akarjuk hozni a szenátort. Semmi más nem számít.

- Hálás vagyok, hogy rámutatott – Fi nem tudta, mire készül Skirata, de az kicsit leengedte a kezét, és hirtelen úgy tűnt, Rugeyan nagy figyelmet fordít felé. A szemei láthatóan kidülledtek, és szájából egy halk 'uh' hang tört elő. – Most, hogy rám figyel, lenne szíves eltűnni innen, hogy Ordo Kapitány és a fiúk nyugodtan végezhessek a munkájukat?

Fi megbabonázva figyelt. Darman érkezett, hogy megzavarja a jelenetet. – Elhelyeztük a tölteteket, Örmester. Készen állunk.

Skirata természetes helyzetbe hozta a karját. Rugeyan lihegni kezdett, mielőtt kisimította volna összegyűrődött tunikáját és bicegősen lépkedve elhagyta a helyet.

- Ezt a mozdulatot megjegyzem magamnak – mondta Atin helyeselve. – Vau sosem tanítana nekünk ilyet.

De Vau megtanította Atin-nak egy épület precíz feldúlását, gondolta Fi. Ekkor Ordo-ra gondolt. Az ARC-ok nem voltak csapatjátékosok.

- Szerne már egy kis akciót, csak a változatosság kedvéért, Kapitány? – kérdezte Fi. – Adna már egy kis munkát a DC-jének?

- Nem kell aggódni, ha a szerencséd kitart, ott leszek előtted – mondta semleges hanghordozással Ordo. – Ha nincs, akkor pedig mögöttem.

Fi elgondolkozott egy pillanatra. Nem értette, hogy Nuriin-Ar és cimborái miért nem a hajó leszállása előtt ejtették túsul azt hat embert: az űrhajó fedélzete sokkal előnyösebb hely

lett volna a túsdrámához. A bolondok a biztos halállal néztek szembe. A szenátort nem tudják elvinni innen. És hülyének kellett lenniük, ha eddig erre nem jöttek rá.

Végül is, gondolta, az intelligencia-szintjük nem számít. Ellenőrizte a DC-jét, megpróbált gyors változtatásokat eszközölni rajta, tudván, hogy Ordo rajta tartja a szemét.

Friss HoloHírek, 1830: *Haruun Kal kormánya tagadja, hogy tud Nuriin-Arról, a Galaktikus Űrkikötőben hat túszt fogva tartó csapat vezetőjéről. A Korunnai nagykövet eközben furcsa nyilatkozatot tett:*

- Teljesen megértem a terroristák csalódottságát, és ösztönzöm a Köztársaságot arra, hogy ne avatkozzanak a Hatuun Kal belső ügyeibe!

Az egyik CBE tiszt egy tálcán hozott flimsi poharakba töltött kávé, és először Fi-nek nyújtott egyet. Egyfajta bajtársiasság lépett fel; Fi meglehetősen kedvelte ezt. A rendőrök mintha kicsit félve néztek volna rá, mindazért, amit eddigi élete során véghez vitt, de rájött, hogy jó érzés, ha fenntartja ezt a fajta tiszteletet.

- Süti nincs? – kérdezte Skirata, és ő is elvett egy csészét.

Az egész osztag levette a sisakját, hogy inni tudjanak. A rendőrtiszt egy pillanatra zavarodottnak tűnt az arcukat bámulva. – Érzem, mire vagyok képes.

- Ne késlekedj egy akadály miatt – mondta Skirata. Fi magában elmosolyodott.

Obrim és Dovel néhány lépéssel arrébb figyeltek, a csapat a terminál tervrajzának a holografikus képét bámulta, amit Ordo vetített ki nekik a köztük lévő helyre.

- Amint látják, ez itt egy négyzet alapú szoba – mondta Skirata, aztán jó nagyot szürcsölt az italából. – A mozgásterünk nem túl nagy, hogy ügyeskedjünk. Miután bementetek, minden az erőn, a gyorsaságon fog múlni, és a tudáson, hogy kiket kell egyből leszedni mikor bent vagytok.

- De hogyan szándékoznak megállítani őket a tervükben? – tudakolta Dovel.

- Meglepjük őket, mielőtt mozdulni tudnának – magyarázta Niner. – Több, mint százszor csináltunk már ilyet, és tudjuk, melyikünk hogyan gondolkodik. Ezzel szemben a terroristáknak valószínűleg ez az első akciójuk.

- És az utolsó is – Ordo belemártotta az ujját a vámterem emeletének a virtuális másába. – Én tartom az emeletet és kihozom a túszt, amíg a többiek elrendezik a kezdőket.

- Az összes túszt kihozzák? – kérdezte Obrim.

- A szenátor elsőbbséget élvez.

Dovel elmélkedve rágta az ajkát, úgy tűnt, nem akart senkit sem elsőbbségben részesíteni. Fi tudta, hogy a szíve jó felé húzza. Ő tudta, kié a felelősség, ha a dolgok rosszra fordulnának.

Ordo felkelt és helyére tette a biztonsági kötelét, mielőtt az övére csatolta volna. – Elfoglalom a helyem – mondta. – Az alap komlink csatornára kapcsolok. 1915-kor kezdjük. Mikor Darman visszaszámol, Obrim emberei kinyírják a fényeket, rendben?

Dovel komlikje csiripelni kezdett. Válaszolt rá, és felvette azt az állapotot, amit az emberek akkor szoktak, mikor valami váratlan dologra koncentrálnak.

- Nuriin-Ar az – mondta. – Étel és italt kér.

- Oh. Tehát egy kis frissítőt – mondta Obrim. – Úgy tűnik, a kemény legényeink kezdenek puhulni.

- Még a gyilkolásra készülő emberek is képesek ilyen lépésekre – mondta Skirata. – Beviszem nekik az uzsonnát.

- Szerintem ezt én is meg tudom csinálni, Örmester – mondta Ordo.

- Igen, remélem megadják magukat a természetes vonzerődnek – Skirata turkálni kezdett a gyűrött kabátjának a zsebeiben. Kihúzott valamit az egyikből. A tárgy úgy nézett ki, mint hallókészülék – és nem csak úgy nézett ki, az tényleg egy hallókészülék volt. Fi mindig

kétkedett, hogy Skirata hallása tökéletes, de most már tudta. – Atin, fel tudod venni a bővítőm jelét? Utálok ezt az egészet. De legalább hasznos.

- Fogom – mondta Atin, ujjával a tenyerén lévő adóvevőre bökött. – Ön tényleg rosszul hall?

- Egy kicsit süket vagyok. Olyan ez, mintha egy életem át tartó úton csatangoltál volna, sisak nélkül.

- Már megbocsáss, ezzel csak újabb komplikációt okoztál – mondta Ordo. Skirata szüresült egyet a kávéjából, közben fel sem nézett.

- Ha arra gondolsz, hogy a srácok véletlenül meglőnek, akkor ne csodálkozz. Ők nem fognak foglalkozni ezzel. Elfogadható veszteség.

Egy kurta pillanatig csönd támadt a klónok komlinkjében: semmi lélegzetvétel, semmi nyelés, egyikük sem nyalta meg az ajkát. Fi-nek hirtelen egy olyan rettenetes gondolat jutott eszébe, amivel nem akart foglalkozni, egyenlőre.

Most minden egy jól elpróbált procedúra alapján ment. A töltetek felrobbanok, és bedobnak pár villanógránátot, olyan közel egymáshoz, hogy az egész egy töredékmásodpercre tűnik, és belevetik magukat az automatikus reakciókba, amelyeket nem szüneteltetnek, hogy gondolkozzanak, mit tegyenek legközelebb, vagy megtudni, mennyi idő telt el.

Ez egy mélyen begyakorolt, gondolkodás nélküli természetesség volt. Fi ösztönösen elnyújtotta a pillanatot és a kiképzés újra felülkerekedett rajta.

- Annyi fejleményt mondok majd nektek, amennyit tudok, szóval jól füleljetek – mondta Skirata. Idegesen babrálta a fülesét, és közben azt az idegesítő fogcsikorgatást csinálta, amit Niner is szokott. – Ha útban vagyok, akkor ne foglalkozzatok velem. Intézzétek el az összeset, ha kell, rajtam keresztül.

- Így lesz, Örmester – mondta Fi, remélve, hogy nem kell majd semmi ilyesmit csinálnia.

A Galaktikus Főváros Ūrkikötő terminálja, 1855.

Az ajtószárnyak nyíltak. Fi biztonságos távolságból figyelte a jelenetet a DC-je távcsövéből, amit nem kívánt elsűtni, de készen állt mindenre. Skirata tett pár lépést előre.

- Grillezett kaja... - a két karja az oldala mellé hullott, ahogy behódolt a gyönyörű képnek. – És...umm...egy kis frissítő...

Fi belátott a körülkerített folyosóra: a tűszok két csoportba voltak szedve. Az egyik célpont Skirata-hoz ügetett, a fegyvere csövét az Örmester homlokára szegezte. *Zöld Manus*, gondolta Fi, és tett egy gondolatbeli megfigyelést a célpont járására. A jel homályos volt, de hallható:

- Tedd le a csomagokat, és húzz el.

Skirata – kicsi, szikár és sántít a bal lábára – úgy nézett ki, mint valami házmester. Fi biztos volt benne, hogy *Zöld Manus* nem is sejti, mi a valóság.

- Mi a helyzet az idős házaspárral? – tudakolta Skirata. – Gondolja, hogy megelégszünk velük? Miért nem engedi őket elmenni? Itt vagyok én helyettük.

Gyerünk. Gyerünk. Engedje be...

Zöld Manus egy pillanatra megállt, majd Skirata felé bökött a pisztolyával. – Társaságot nyújthatsz nekik. Te túl önzetlen vagy, hogy tűszfutár legyél. Megvizsgálunk téged.

Az ajtók becsukódtak. – Készülj – hallatszódott Niner hangja.

Felvették a pozíciójukat az ajtó két oldala mellett. Fi és Niner balra. Atin és Darman jobbra. Hallották Skirata lélegzését – ami rendkívül kontrollált volt a körülmények hatására -, és alkalmanként a szövet susogását. Éppen motozták őt. Nem úgy tűnt, hogy a fülesre felfigyeltek volna, az túl észrevehetetlen volt.

- Jól van, asszonyom? – kérdezte Skirata hangja. Jött is motyogó válasz, valószínűleg a garqi-i öregasszonytól. – Feküdjön le. Így jobb lesz.

- Kuss – mondta egy másik, új hang. *Barnulás*, gondolta Fi. Felismeri ezt a hangot a következő alkalommal is *Megkapod a magadét. Semmi személyes, csakis üzlet.*

Megint hallották Skiratát és a célpontokat. Fi várt. A szavak csak úgy jöttek: Skirata a halált kockáztatta, vagy legalábbis egy nagy csattanást egy pisztolycsövével a száján, ha tovább beszél.

- Fiú, hadd vessek egy pillantást az órádra...váó. Ez biztos sokba került számodra. Miféle vállalkozást üzöl? Honnan jöttél? Mayro, eh? Hogy hívnak?

- Csönd!

- Mayro...még sosem jártam ott. Te vagy N'zaet Nir, heh?

- Kuss – mondta újra Barnulás.

- Oké, fel a fejfel. Én csak itt üldögélek Jozzal és Cirával...rendben, Melegszív? Semmi gáz...

- Kuss! – egy csattanás.

A szövet susogásának és különböző emberek zokogó lélegzetvétele hallatszódott zavarosan. Fi megpróbált nem gondolni arra, mi volt az a csattanás az előbb. De legalább megtudták, mi az utolsó tús neve. Ez talán számított.

Becsukta a szemét, és megpróbálta elképzelni a benti felállást. Skirata közelében biztosan volt három tús. Tills szenátor pozícióját eddig viszont nem tudták meg, csak annyit, hogy valahol baloldalon van, csakúgy, mint a tanácsadói. Jobb, mint a semmi.

- Miért ismétli folyton, hogy Mayro? – kérdezte Darman. – Egyáltalán, hol van ez a Mayro?

Niner hangja zengte be a koponyáját. – A Corporate Szektorban. Ordo, készen állsz?

Fi vett egy mély lélegzetet. Aktiválta a spotlámpát a sisakján, és ellenőrizte a kronométert a csuklólemezen. Amikor az ajtószárnyak felrobbannak, és Niner bedobja a villanógránátot – ami elég világos és hangos ahhoz, hogy minden élőlényt megbénítson hosszú másodpercekre – egy 270 fokos fordulatot kell majd tennie balra, belépnie, majd célozni, készen arra, hogy a leggyorsabban leszedje az első felismerhető célpontot, amit meglát. Ezerszer és ezerszer megcsinálta már ezt.

- Az emelet készen – válaszolta Ordo. – Darman?

- Készen – Darman felemelte a kesztyűbe bújtatott öklét. – Háromra! Kettő... Nyomás!

Bumm.

Fényes villanás érkezett a megviselt ajtók mögül, Fi pedig elindult befelé, DC-jét felemelve. Az idő fagyos képkockák sorozatává vált. *Egy ember zöld ruhában, megbénítva.* Rápillantott a spotlámpájával, egy „nem!” kiáltás hangzott, olyan hangon, amit Fi egyik célpontjaként azonosított. Fi felemelte a mordályát, és egy lövedéket küldött a vállába. A spotlámpák fényei keresztül-kasul világították a szobát. Törmelék hullott alá az emeletről, amikor Ordo Fi-től jó pár méterre földet ért. Atin két lövéssel leszedte Szürkét.

Egy pillanatig teljes csend honolt. Aztán hirtelen valami sötétbarna kelt fel a padlóról. Niner és Darman azonnal tüzeltek.

- Mindenki a földre! Földre! – Ordo egy tús-csoporton tartotta a fegyverét. – Mindenkinek nyugalom! Köztársasági Erők!

Darman kiáltozott: - Hol van a barna ruhás?! Hol van a barna ruhás?!

Fi lámpájának a fénye bal oldalra mozdult a fal mentén, ahol egyenesen rávilágított egy barna alakra, Skirata alakjával félig takarva, keresztül világítva a fénysugárral, fátyolosan.

- Ne, Fi, ne! – Fi a ravaszra helyezte az ujját, a tudatos énjének figyelmeztetése nélkül, és az idő százszorosára lassult le.

- Fi, ne! – Skirata a barna alak elé vetette magát. – Tús, Fi! Tüzet szüntess!

Fi ujjja meglazult a ravaszon. Hirtelen újra csend lett, csupán a magasból lepotyogó mennyezetdarabok zavarták meg a nyugalmat.

Majdnem megöltem őt. Majdnem megöltem Skiratát.

Ordo a túsok mellett állt, majd a DC-jével az egyikre lőtt, és rájuk förmedt, hogy maradjanak nyugton. A biztonsági világítás ismét felkapcsolódott. Hat civil állt ott jéggé fagyva a réműlettől.

- *Fierfek* – mondta Atin. – Egy pillanatra azt hittem, hogy lelőtt egy túszt.

- Helyezzük őket biztonságba, mielőtt bevágják a hisztit – javasolta Ordo. – És először biztosítsuk a Szenátort.

A túsok között egy drága ruhát viselő ember kuporodott a földön, mellette egy pisztoly pihent a földön.

- Fegyvere van – mondta Ordo. – Ez egy árulkodó jel. Ez ruhát cserélt az üzletemberrel!

Most már mindegyik célpontot hatástalanították. Fi csakis Skirata spotláma-világította ábrázatára tudott gondolni. Mindenképpen bocsánatot fog kérni tőle. Az öreg harcos a kábult túsok mellett térdelt, és megnyugtatta őket, víg megjegyzéseket tett, biztosította őket, hogy minden jóra fordul, de még kicsit várniuk kell. Bombákat erősítettek hozzájuk, az egyik halott terrorista közepén füstölni kezdett. És a túsok a helyükön maradtak, csendben maradtak. Az emberek azt tették, amit Skirata mondott nekik.

Skirata felnézett Fi-re: - Ez nem úgy sikerült, mint ahogy a tankönyvben le van írva. De, végül is, a halál az halál.

Tűzszerészek érkeztek, hogy ellenőrizzék a hátizsákokat, és az osztag kivonult. Fi rápillantott a kronométerére: az akció kevesebb, mint harminc másodpercet vett igénybe.

Az adrenalin kezdett elpárologni, miközben a teste – nem számított, milyen edzett volt – a hirtelen hormontermelés utóhatását szenvedte. A lélegzete reszelősen hangzott a fülében, miközben leült egy repulzor-ülésre.

- Minden rendben – a tűzszerészek vezetője a romos előszobából egy nyitott hátizsákkal jött ki, ami csörömpölt járás közben. – De még mennyire, hogy rendben. Ezekben a hátizsákokban csak kommlink alkatrészeket találtunk. Utálatos blöff.

Skirata Fi közelébe botorkált, majd leült mellé. – Ki nem állhatjuk a praktikus trükköket, ugye, fiúk? – mondta. Intett Fi-nek, hogy vegye le a sisakját. – Megfelel a *di'kute* társaság szabályainak.

Obrim az ütött-kopott ajtóban állt, és zavartan nézett be. – Ennyi volt az egész? – kérdezte. – Több, mint három órát rostokoltunk itt, maguk meg hatvan másodperc alatt elintézték őket?

- Húsz – mondta Fi automatikusan.

Kívülről könnyűnek tűnt. A kamerások számára biztosan sokat kóstált az akciójuk. Fi-nek az egész annyit jelentett, hogy megcsinált egy olyat élesben, amire eddig sosem számított, hogy megcsinál. ha Skirata nem figyelmezteti őt, hogy a férfi tús. Fi megölte volna mindkettőjüket egyetlenegy mozdulattal.

Kal Örmester majdnem a mi apánk. Hogy tehettem volna meg?

Levette a sisakját, és a tenyerét végighúzta a homlokán, de nem tudta kiverni a fejéből Skirata arcát.

- Te tényleg nagyon közel voltál, hogy meglőj, nem igaz? – mondta az Örmester.

- Örmester, bocsánat. Én...

- Ne, te jófiú vagy – Skirata mintha olvasta volna Fi gondolatait, csak úgy szórakozásból. – Csak azt csináltad, amit mondtam nektek. Mit is mondtam?

Fi nyelt egyet. – A fő célpontjaink a rosszfiúk. Örmester.

- Jó. Büszke vagyok rád. Az érzelgősség meg fog ölni – megérintette Fi arcát lapos tenyerével. – A mi kis cimboránk nem is tudja, hogy ő a legszerencsésebb mindannyiunk közül. Ruhát cseréltettek veled, egy nagyon jó okból, úgy vélem. Tudod, ő a CorpSec-től van.

Az „üzletember”, N'zaet Nir még mindig a fal mellett állt, a megviselt barna ruhája igencsak elnyúttan állt rajta. Éppen egy rutin átvizsgáláson kellett volna részt vennie, de bármit mondott, biztosította, hogy itt maradjon és várjon. A CorpSec-es Obrim-hoz lépett.

- Azonnal távoznom kell.

- Uram, át kell enie ezen az átvizsgáláson...

- De nekem egy fontos találkozásm van. Tudja, tagja vagyok a CorpSec Elnökségnek, és parancsba van adva, hogy jelenjek meg.

- Csak ha kijutsz innen egy darabban – kiáltotta oda neki Skirata. – Nem hinném, hogy a kollégáid viccesnek találják majd, hogy kis híján egy bakiból elkövetett lövés áldozata lettél. Ráadásul, a robbanószerek is csak gyerekjátékok voltak.

Nir láthatólag elfeledkezett a pár perccel ezelőtti esetről. – Nem. Valóban nem. Remélem a Szeptaristák nem szereznek erről tudomást... Most már visszakaphatom a ruháimat? És ki fizeti ki a károkat?

Fi úgy gondolta, egy köszönet jó pont lehet számára, de közben történhetett valami, ami miatt Obrim és Skirata egymásra nézett.

Niner ügetett közük, őt Ordo követte. Mindketten reszketve néztek rájuk. – Miről maradtam le?

- A szenátor nem volt benne a buliban – mondta Obrim. – Nem ő volt a legfontosabb tús. Ő csak a csali volt, hogy kiiktassuk a valódi ütőkártyát, ami a terroristák kezében volt.

- Ezt megmagyarázná, Örmester?

Skirata végigsimított a haján. – A Corporate Szektori Hatóság független, és a CorpSec Elnökség az őket irányító szervezet. Komoly pénzeik és fegyverkészleteik vannak, így nem akarjátok felbőszíteni őket. Szóval, ha Fi meglő egy elnökségi tagot, a politikai vihar óriási lenne – a CorpSec valószínűleg azonnal a Szeptaristák oldalára állna, és nekik adná az összes vagyonukat és fegyverüket. Kívánjátok, hogy folytassam?

- *Fierfek* – mondta Fi. De valószínűleg nem érezte olyan közelinek, mint Skirata majdnem megölése. – Ideje lesz frissíteni az Edzési Alaptervet.

- Ahogy mondd. Köztársasági nehézfiúk, betörés, és egy CorpSec nagymenő megölése. Örült mutatvány, akárkik is az illetők.

Obrim vállat vont. – Nos, azt hiszem ma mélyen fognak aludni, azzal a tudattal, hogy adtak Rugeyan kezébe egy okot a puccskísérletre. Milyen kár, hogy a KHH nem adta élőben...

Elcammogott. Ordo levette a sisakját. Több oknál fogva, Fi úgy gondolta, hogy az ARC arca különbözik tőlük, de természetesen nem. Egyenesen Fi szemébe nézett, de nem teljesen úgy, mintha tükörbe nézne, bár a hasonlóság eléggé feltűnő volt ahhoz, hogy Obrim-ot elcsendesítse.

- Nem tanácsos itt lennünk a közemberek szeme előtt – mondta Ordo. – De nem hiszem, hogy sértené a Köztársaság polgárait, ha tudják, mit csinálunk – Ordo szándékosan Fi-re nézett. – És te, testvérem, nagyon szájas, idegesítő vagy, és olyan bátor, hogy már ostoba. A kámás beszélőpedig pedig elnézem. Most az egyszer.

Fi nem érzett bátorságot, most nem. Arra gondolt, hogy a Kaim testébe rejtett bomba lecsillapítása sokkal bátrabb tett volt, mint Jedi Mester összes ügyködése. Ez egy hamisítatlan próba volt, egy macska-egér játék a döntésekkel, mint amit Darman és Atin csinált – vagy akár Ordo.

És egy újabb dolog, amit Kal Skirata megtanított nekik. Most már tudta.

Friss HoloHírek, 1930: *A galaktikus főváros úrkikötői túsdrámája véget ért, mind Meena Tills szenátor, mind az összes tús ki lett mentve. A Kommandósok feldúltak a terminál-épületet, és lelőtték mind a négy terroristát, akik a haruun kali köztársasági befolyás ellen tiltakoztak. Mostantól minden droid visszaáll dolgozni, és minden folyhat tovább a szokásos kerékvágásban.*

Rugeyan tényleg olyan önelégült volt, mint ahogy azt Obrim megjósolta. Belépett a terminálba, újságírókkal és tudósító lebegőkamerákkal követve, magabiztosságot árasztva. Obrim megálljt parancsolt nekik, és félrehívta a férfit, majd elkísérte őt a kommandósokhoz és rendőrökhöz, akik a megviselt ajtószárnyak mögött vártak rájuk.

- Mielőtt a csapat megérkezett, tudnia kellett volna a titkos töltetéről – mondta a parancsnok.

Fi képtelen volt bármit is kiolvasni Rugeyan tekintetéből.

- Tehát?

- Az egész egy próbálkozásnak tűnt, hogy bemenjünk a csőcselékhez, és lelőjük a CorpSec Elnökség egyik tagját, és közben ne foglalkozzunk a szenátorral. Nem tudjuk ki állhat a háttérben. Jó lenne kideríteni, mielőtt elkezdenénk magyarázni.

Rugeyan néhány másodpercig fenntartotta a semmitmondó kifejezését. Aztán egy begyakorolt mosoly jelent meg a helyén. – Parancsnok, ezek a terroristák ártatlan embereket tartottak fogva, és meggyilkoltak egy Jedi Mestert, akinek a fő célja a rosszfűk kiiktatása volt. A Szenátus nem tolerálja a terrorizmust. Kiemelten kell ezzel foglalkoznunk, és meg kell mutatni a minket néző emberek millióinak, hogy mi jár annak, aki próbára teszi a döntéskészségünket – mintha egy lámpa aludt volna ki, úgy tűnt el a mosoly az arcáról. – A többi csak részlet, amire a média nem kíváncsi.

Újra magára erőszakolta a vigyort, majd a visszasétált oda, ahol a média várta.

- Egyáltalán miért is jött ide? – kérdezte Fi.

- Úgy beszélt, mint valami holdkóros – mondta Obrim. – Mindegy, csak haza akarok érn. Hacsak, fiúk, nem akarnak egy italt.

Skirata kínosan elmosolyodott. – Tudja, Parancsnok, mi mindig szolgálatban vagyunk, így sosem ihatunk. Azért köszönjük. Menjen csak nyugodtan haza.

Fi-nek egy vicc sem jutott eszébe, ami jelenleg segíthetett volna rajta. Kellemesen elvult ő a sisakja magányában is.

Könnyedén lelőhettem volna...

Darman belékönyökölt hátulról, inkább játékosan, mint idegesítően. – A vacsora kimaradt – mondta. – Talán te rendelhetnél valami kaját.

Ordo a privát csatornájába mélyült, fejét leszegve. Ez egy árulkodó gesztus volt az ARC-tól. Fi biztos volt ebben. – A CBE transzport már itt van, hogy visszavigyen minket a barakkba – tájékoztatta a többieket, felemelve a hangját. – Holnap reggel 0600-kor új bevetésre indultok, Omegák.

Skirata feléjük fordította a fejét, a mosolya sem tudta elrejteni az értük érzett aggodást.

- Gondoskodj róla, hogy jól lakjanak ma éjjel, Kapitány – feléjük bökött az ujjával, némán jelezve, majd mindegyiküket egy hátbaveréssel jutalmazta. – Csak semmi károkozás, oké? Egy napon majd együtt iszogatunk, megígérem.

Kacsintott egyet, majd magára húzta csuklyáját. Kibicegett a Galaktikus Főváros villódzó fényeibe, egyenesen a tömegbe, majd eltűnt a szemük elől – kommandósból anonímmá vált, olyan gyorsan, ahogy egy gurlanin vált alakot.

- Még sosem fogyasztottam alkoholt – mondta Atin. – Se egy ingyen kör warra bogyót.

- Oké, ha ingyenesek, akkor érdemes miattuk életben maradni – mondta Fi, majd felvették a sisakjukat, hogy újra a Köztársaság legjobb, arc nélküli igazságosztóivá váljanak.